

LBRIS | We know
IGOR BERGLER

APOCALIPSA DUPĂ CHARLES

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

PROLOG

Dragul meu prieten,

În vara anului trecut, mă aflam la Cambridge, la Congresul Internațional Medieval, unde ajunseseam printr-un concurs de împerejurări ce-l împiedicaseră pe adevăratul recipient al invitației, șeful departamentului de Istorie, să participe. Așa se face că, deși mă aflam în mijlocul unui proiect important pentru propriul meu departament, am fost nevoit să-mi întrerup cercetarea, ca să completez delegația de la Princeton. Acum, privind în urmă, îmi dau seama că toate cele care aveau să se întâmple ulterior ar fi putut să nu se întâmple sau să urmeze un cu totul alt curs. Mă gândesc adesea la rolul pe care îl joacă hazardul în viețile noastre și mă întreb în ce măsură deținem cu adevărat controlul și ne scriem noi înșine poveștile personale?

Oricum, am ajuns la Madingley Hall, un uimitor conac englezesc de secol XVI, amplasat în mijlocul unor grădini spectaculoase, ce se întind pe șapte acri. Trei zile pline de evenimente se desfășurau pe agenda Congresului, iar numele vorbitorilor erau dintre cele mai celebre la ora aceea, în domeniul istoriei și filosofiei medievale. Un adevărat regal!

Chiar în ultima zi, în pauza dintre două conferințe, în timp ce-mi așteptam cafeaua la bar, profesorul Jim S., reputat istoric și filosof al științei, o cunoștință mai veche, de altfel, mi-a șoptit, ațâțându-mi curiozitatea: „Charles, vrei să vezi ceva extraordinar?” Era o întrebare retorică, bineînțeles, căci

Jim mă cunoștea prea bine. Două ore mai târziu, îl însoțeam la pas pe West Road. Ajunși în fața clădirii cărămizii, care zgâria cerul gri al Angliei cu turnul său iconic, m-am oprit o clipă să mă bucur încă o dată de priveliște. Nu era pentru prima oară când pășeam în biblioteca Universității Cambridge, acel sanctuar al cunoașterii, cu tavane înalte, vitralii spectaculoase și sculpturi impozante, dar acest lucru nu mă făcea indiferent la măreția pe care clădirea o emana, prin arhitectura sa Art Deco, dar mai ales prin ceea ce instituția simboliza. Biblioteca era, de secole, una dintre cele mai bogate resurse academice din lume, un adevărat depozitar al tezaurului cultural și științific produs de cele mai strălucite minți ale umanității.

Ca însoțitor al profesorului Jim S., care conducea Proiectul de Corespondență Charles Darwin, mi s-a permis intrarea fără să fiu legitimat, ceea ce era, în sine, o onoare. Nu aveam pretenția ca numele Charles Baker să deschidă toate ușile din Anglia, așa cum se întâmpla în America mea natală.

Am fost mirat să văd totuși că, în loc să o apucăm spre sălile de lectură sau spre biroul său de la etaj, Jim m-a luat de braț și m-a tras discret spre scările ce duceau, în spirală, la subsolul bibliotecii. Am coborât echivalentul a două etaje, până am ajuns în dreptul unei uși fără clanță, dotată cu un sistem electronic de deschidere. Jim a introdus un cod, pe care, din discreție, m-am ferit să-l văd și ușa s-a retras în lateral, în perete, fără niciun zgomot, dezvăluind un depozit imens, o adevărată peșteră a lui Alibaba, dacă Alibaba ar fi fost un om însetat de cunoaștere. Rafturi mobile, dispuse într-un sistem care maximiza capacitatea de stocare, se întindeau pe lungimi de sute de metri, umplând vastul subteran, aliniat perfect în coloane ticsite de sertare etichetate. În ciuda vechimii clădirii, depozitul era dotat cu sisteme de arhivare și tehnologii de conservare ultramoderne. Milioanele de volume, manuscrise rare, hărți istorice erau ferite astfel de degradarea pe care o arhivare tradițională ar fi riscat-o.

Jim m-a rugat să-l aștept câteva momente și s-a aplecat asupra unui computer. După introducerea unor date, am auzit, undeva, în depărtare, pe unul din culoare, un zgomot metalic. Raftul se deschisese automat, de la distanță, prin comenzile

pe care Jim î le dăduse. Mi-a făcut semn să-l urmez în direcția aceea și cred că am mers vreo cincizeci de metri până când am văzut o cutie ieșită din aliniamentul celorlalte. Din cutia aceea Jim a scos o altă cutie, pe care mi-a rotit-o prin fața ochilor, cu mândrie. „Pregătește-te!”, mi-a spus el atunci.

Nu știam la ce să mă aștept. Dimensiunile aceluia paralelipiped metalic erau destul de reduse. Cutia ar fi putut adăposti un fragment de papirus, poate, sau, cel mult, un manuscris de mici dimensiuni.

„Sunt pregătit”, i-am spus, „nu mă mai fierbe!” Dar el chiar asta părea că vrea să facă, jucându-se cu emoția și curiozitatea mea.

Apoi m-a condus într-o cabină transparentă, de sticlă, din cele câteva dispuse în depozit. Fiecare capsulă de lectură era izolată fonic și dotată cu o masă, tot din sticlă, o lampă și o cutie cu mânuși de lectură. Jim a aprins lampa, revărsând un fascicul de lumină puternică peste cutia pe care o așezase pe masă. Mi-a întins o pereche de mânuși albe. Înainte de a-și pune propriile mânuși, și-a așezat degetul arătător al mâinii drepte în centrul capacului, unde cu greu se putea distinge un senzor. Amprenta lui a descuiat imediat cutia, lăsându-mă uimit de măsurile de protecție moderne pe care Universitatea și le luase.

Am vrut să ridic, nerăbdător, capacul, dar Jim mi-a făcut semn să aștept. Și-a pus și el, pedant, mânușile și abia apoi a extras cu grijă un carnet stacojiu, ușor scorojit pe margini, care avea pe copertă litera B. „Caietul B!”, am exclamat eu. Mi l-a întins, în sfârșit, și eram peste măsură de entuziasmat să țin în mână un obiect atât de prețios. Jim m-a încurajat să-l răsfoiesc și, deși nu-i deslușeam pe de-a-ntregul scrisul de mână, mă simțeam cuprins de spiritul aceluia document extrem de important pentru istoria științei. Era parte din seria de caiete în care Charles Darwin și-a notat primele idei despre evoluție și selecția naturală.

Știam că, după moartea naturalistului, manuscrisele sale au fost păstrate în familie, chiar în casa din Downe. În special Francis, al șaptelea lui copil, s-a ocupat de conservarea și

viață, în ocazii rare și cu totul speciale. Când am ajuns la pagina treizeci și șase, aproape că mi s-a tăiat suflarea. „Copacul Vieții”, desenat stângaci de marele Darwin, ocupa jumătate din foaia micului carnet. Metafora, care ilustra modelul conceptual propus de naturalist pentru a explora evoluția vieții și pentru a descrie relațiile dintre organismele vii sau dispărute, ce avea să fie avansat în celebra sa *Origine a Speciilor*, mi se înfățișa ochilor în original, cu marginile crengilor ușor disipate, căci hârtia poroasă absorbise inegal cerneala neagră a peniței sale. Nu mai conta că genetica modernă contrazisese, între timp, reprezentarea istoriei evoluției sub forma unui copac, propunând, în schimb, o modalitate mai realistă de a ilustra originile și relațiile între specii sub forma unui deșis impenetrabil. Eu mă uitam la acea ilustrație naivă, desenată parcă de mâna unui copil, ca un copil. Mirarea, curiozitatea și bucuria îmi erau sincere. Este uimitor cum cele mai valoroase și mai complexe idei pot fi exprimate cu atâta simplitate! Cred că tocmai în acea simplitate stă genialitatea lor. Lângă schița arborelui stătea scris „I think”, „Gândesc”. Atât. Nimic mai mult. Atât de simplu. Atât de necesar. Mă bucuram de el ca de o revelație.

Jim mi-a făcut semn să continui și, absorbit, am dat mai departe paginile, una după alta. Cred că am petrecut o oră acolo, la masa aceea de sticlă, în capsula de lectură și nici nu știu cum a trecut timpul. Din când în când, mă străbătea câte un fior, însă cred că era mai degrabă de la emoția pe care o resimțeam parcurgând manuscrisul, decât de la temperatura destul de scăzută, controlată și de la ventilația aerului, care erau cruciale pentru prevenirea deteriorării documentelor depozitate.

La un moment dat, s-a auzit un zgomot dinspre ușa pe care noi intraserăm în depozitul de la subsolul Bibliotecii. Îmi amintesc că Jim și-a întors privirile într-acolo, cu o oarecare mirare pe față. O siluetă pe care niciunul dintre noi nu o distingea prea bine, căci ne aflam prea departe de intrare, se strecura afară. Amândoi ne aminteam perfect că ușa se încuia automat în urma noastră, după ce intraserăm, cu o oră în urmă. Oare umbra să fi fost deja acolo, la sosirea noastră?

Nemaiîntâmplându-se nimic după aceea, Jim a ridicat din umeri și eu am revenit la activitatea mea, îngropând acel moment bizar în subteranul minții mele, preocupată de altceva.

Eram pur și simplu fascinat de *Caiet*, iar când am ajuns la ultima pagină, aproape că îmi venea să refuz să îl închid. Nu voiam ca acea experiență să se termine. Privirile mele au rămas o vreme ațintite pe acea ultimă pagină. Atunci am fost străfulgerat de un detaliu. M-am uitat întrebător la Jim, iar el mi-a confirmat: „Exact!” Deci, văzusem bine! Ultima pagină lipsea. Fusesse ruptă și abia dacă se mai percepeau resturile franjurate, ascunse în cotor. O fracțiune de secundă, imaginea umbrei strecurându-se pe ușă mi-a apărut în minte, dar, din nou, am trecut-o cu vederea.

Jim nu știa cine o rupsese, când o rupsese, ce informații conținea acea ultimă filă din *Caietul B*. El însuși atrăsese atenția asupra acestui fapt ciudat, pe care îl constatase cu o săptămână în urmă și Universitatea declanșase imediat o anchetă, care era atunci în plină desfășurare. Se comparau fotografiile mai vechi, făcute în trecut documentului, cu diferite ocazii, pentru a stabili perioada aproximativă a dispariției misterioasei file, iar descendenții încă în viață ai lui Charles Darwin fuseseră și ei contactați. Ridicaseră cu toții din umeri, neștiutori, căci *Caietul* fusese încredințat de mai bine de o sută de ani Universității.

Cunoscând apetitul meu pentru astfel de mistere, Jim mă adusese acolo special, sperând să îl ajut să-l elucideze pe acesta, neoficial, în calitate de prieten. S-a oferit ca, tot neoficial, să-mi pună la dispoziție informațiile pe care le adunase și să-mi ofere acces la toate celelalte documente originale, pe care biblioteca Universității le deținea. Practic, tot fondul documentar „Charles Darwin”. Cei care mă cunosc știu prea bine că nu aș fi putut vreodată refuza o asemenea provocare. Mai ales că, spre deosebire de alte personaje istorice importante, precum Abraham Lincoln, Thomas Jefferson sau Albert Einstein, Charles Darwin avea o biografie „curată” și chiar nu oferise vreun motiv pentru scandaluri postume. Dimpotrivă! A avut grijă să-și scandalizeze suficient contemporanii, în timpul

vieții, cu teoriile sale. Însă „misterul misterelor” rămăsese nerezolvat, chiar dacă naturalistul deschisese, prin însemnările din *Caiete*, o perspectivă extraordinară asupra originii tuturor speciilor. Ideea că veriga lipsă se afla pe pagina lipsă din *Caietul B* mă umplea de entuziasm și nerăbdare să elucid ez enigma dispariției sale.

Așa se face că, fără să stau prea mult pe gânduri, mi-am prelungit șederea în Anglia. Ce a urmat a fost o adevărată aventură, deopotrivă intelectuală și detectivistică, care mie mi-a schimbat percepția asupra multora din lucrurile pe care le luam ca date din istoria științei. Dar, mai presus de impactul asupra mea, a schimbat pentru totdeauna dezbaterea, veche de secole, dintre evoluționism și creaționism.

Nu-mi stă în fire să-mi arog merite în mod nejustificat. Consider și acum că aportul meu la elucidarea misterului *Caietului B* a fost unul modest, deși Jim nu conținește să-mi mulțumească cu fiecare ocazie. Alte forțe și alte personaje au țesut pânza acestei povești incredibile. O poveste pe care ți-o încredințez ție acum, ca tu să faci cu ea ce vei considera de cuviință.

Charles Baker
Cambridge, 2024

CAPITOLUL 1

Down House, Kent, Anglia. Miercuri, 19 aprilie 1882, ora 15.

Mirosul subtil al iasomiei înflorite se împletise cu aerul curat adus de briza după-amiezii și se furișase prin deschizătura ferestrei. Cu fiecare an mai viguroasă și mai îndrăzneată, iedera se cățăraseră până la etajul al doilea al casei din Downe și parcă invadaseră deja interiorul, răsfirându-se în tiparul liniștitor al tapetului verde pal, ce decora pereții camerei. Draperiile grele, de catifea vișinie, fuseseră trase pe jumătate încă de la primele ore ale dimineții, lăsând razele blânde ale soarelui să destindă și să încălzească decorul auster. În colțul camerei, soba din fier forjat servea acum doar ca suport pentru fotografiile de familie, prinse în rame aurite, iar masa de lucru își ascundea noblețea lemnului din care fusese cioplită sub mormanul de hârtii, manuscrise și penițe, a căror dezordine numai stăpânul casei putea să o deslușească. Dar acesta, îngropat în perne și cearșafuri scrobite de in alb, își mutase, gemând, privirile de pe cărțile uzate și rândurile de cerneală pe carcasa meticolos sculptată a orologiului din mahon, suspendat pe peretele din fața patului său. Frunze zimțate de acantă, modelate în bronz, înconjurau cadranul porțelanat al ceasului ca o barieră ce împiedica cifrele romane, aurite, să evadeze. „*Fugit irreparabile tempus*”, gândi bărbatul.

Pendulul se balansa inexorabil, cu o precizie delicată, al cărei ritm bolnavul încerca în zadar să-l imprime inimii

sale obosite. Orologiul din pieptul lui ticăia din ce în ce mai imprecis. La intervale neregulate, simțea o presiune necruțătoare, ca și cum cineva ar fi strâns un lanț invizibil în jurul torsului său. Gheara dureroasă îl cuprindea necruțătoare, învăluindu-l într-o senzație apăsătoare ce-i tăia respirația. Fiecare bătaie a orologiului de pe perete era un ecou al suferinței sale interioare. Durerea îi iradia nemiloasă din centrul pieptului către brațul stâng, gât și maxilar, smulgându-i câte o grimasă și schimonosindu-i chipul îmbătrânit. Inima pompă greoi sângele prin vasele îngustate, iar gândurile i se îngrămădeau în minte, căci știa că nu mai are mult de trăit. Fiecare minut în plus era un dar rar. Ca și fiecare rază ce se reflecta în sticla cu margini fațetate a cadranului orologiului de pe perete. Trei bătaii scurte, înfundate ieșiră pe rând din cutia ceasului. Femeia, care ațipise lângă patul lui, în fotoliul tapițat cu brocart verde, tresări, dar nu se trezi încă. Îi stătuse alături patruzeci și trei de ani și îi dăruise zece copii. Doar șapte dintre ei supraviețuiseră, iar tatăl se temuse întreaga viață că oricare dintre cei rămași ar fi putut sfârși, precum Annie, Mary Eleanor sau Charles, din cauza vreunei boli pe care relația de rudenie prea apropiată a părinților lor ar fi putut-o pricinui. Șoaptele discrete ale copiilor săi, adulți în toată firea acum, se auzeau venind din camera alăturată.

— Draga mea, Emma..., îngăimă bărbatul, voinde și nevoind, în același timp, să fie auzit de soția lui.

Așa cum se aștepta, ușa se deschise, fără zgomot. O servitoare trecută de prima tinerețe, dar care păstra urmele unei frumuseți robuste, se apropie cu o tavă de argint pe care aducea un pahar cu apă. Lăsă tava pe noptiera de lângă patul impunător din lemn de mahon și vru să-i așeze pernele mai bine, dar bărbatul o opri cu un gest vlăguit. Servitoarea puse mâna peste a lui, pe pieptul care abia se mai umfla sub cearșaful fin. Rămaseră așa câteva clipe, privindu-se fără să clipească.

— Iartă-mă, Beckkie, că nu te-am iubit..., șopti el, într-un final, lăsând o lacrimă să-i umezească colțul ochiului.

– Şşş! fi făcu servitoarea semn, punându-şi degetul arătător peste buzele lui uscate.

Fruntea muribundului se încruntă, de durere sau poate de regret, adâncindu-i și mai mult ochii în orbite. Sprâncelele stufoase cădeau ca niște perdele cărunte peste privirile altădată luminoase. Barba lui lungă, atent îngrijită, începu să se miște. Voia să vorbească, însă niciun sunet nu-i ieșea pe gură.

– Nu te osteni! Băiatul e bine. Când timpul va veni, îi voi explica și va înțelege. Fii fără grijă! E sănătos, o să-ți ducă mai departe sămânța.

Cu mâna tremurândă, bărbatul scoase de sub cămașa de noapte o cheie, ce-i atârna la gât ca un medalion și o așeză în palma servitoarei.

– Credincioasa mea Beckkie, înainte să mor, promi-te-mi că-mi îndeplinești o ultimă dorință.

– Orice!

– În sertarul scriptoriului e o scrisoare pentru Charlie. Dă-i-o băiatului, odată cu cheia aceasta, când va împlini treizeci de ani. La rândul lui, să o dea mai departe urmașilor. E moștenirea mea cea mai de preț. Lumea asta nu e pregătită pentru o astfel de descoperire. I-am bulversat destul. Peste o sută și ceva de ani poate vor înțelege. La momentul potrivit, oamenii trebuie avertizați, dacă nu...

O tuse seacă îi curmă vorbele. Femeia din fotoliu sări îngrijorată, nu înainte ca servitoarea să apuce să ascundă cheia.

– E timpul, doamnă, îi spuse ea stăpânei.

– Cheamă copiii! porunci doamna Emma.

Beckkie se precipită spre ușă și le făcu semn celor șapte din salon să intre. Erasmus, Henrietta, George, Elisabeth, Francis, Leonard și mezinul Horace se apropiară grăbiți de patul tatălui lor muribund. Îi sărutară, pe rând, mâna dreaptă și rămaseră apoi, laolaltă, la capul patului. Emma își lipi buzele de fruntea sărată a soțului ei și nu și le desprinse până nu simți că Charles Darwin își dădu ultima suflare.

Din cadrul ușii, Beckkie privea îndurerată întreaga scenă. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji înflăcărați, dar nu scotea niciun sunet. Cu o mână strângea cheia pe care stăpânul i-o încredințase, iar cu cealaltă strângea mânuța lui Charlie, fiul lor de doar doisprezece ani. Băiatul nu plângea, căci nu știa că domnul acela important, în casa căruia se născuse și crescuse, fusese tatăl lui. Nici el, nici altcineva nu cunoștea acest secret. Încă.

CAPITOLUL 2

Casa Roșie, Amsterdam, Olanda. O sută patruzeci de ani mai târziu.

– Charlie, nu conta pe mine pentru show-ul de mâine-seară, merg la serbarea copilului. O să fie fluturaș, nu-i așa că-i draguț? Știu că mă înțelegi. Ești cel mai bun, Charlie! Muah!

Buzele țuguiate lăsară o ștampilă roșie, lipicioasă pe obrazul neras al lui Charlie D., trezindu-l la realitate. Realitatea lui Charlie D. era una decadentă, cu pene de struț și paiete colorate, cu rochii scânteietoare, peruci voluminoase și gesturi teatrale, femei tinere, aproape mai mereu pe jumătate dezbrăcate și travestiți exuberanți în ținute flamboaiante, roind în cabina de machiaj a cabaretului *Casa Roja* de pe Beursstraat.

Charlie D. gestiona localul de mai bine de un deceniu. Părăsise Anglia natală la douăzeci ani, se înscrișese la Universitatea din Amsterdam într-un program de administrare a afacerilor și, după absolvire, singurul loc de muncă pe care îl găsisese fusese acesta, de manager de cabaret, în cel mai celebru cartier al Amsterdamului, Districtul Roșu. Energia, atmosfera vibrantă, becuțele colorate, femeile superbe și faptul că, nici după câteva luni, nu găsisese nicio altă sursă de venit, în ciuda diplomei sale de *business manager*, îl convinseseră să accepte propunerea patronului, un olandez bătrân,

uns cu toate alifiile, care învârtea cu lopata banii produși de cele trei cabarete pe care le deținea în inima capitalei.

La început fusese stânjenit de goliciunea trupurilor care se plimbau dezinvolve prin localul pe care el trebuia să-l gestioneze. Supradoza de burlesc îi luase mințile. În primul an se îndrăgostea săptămânal de câte o dansatoare și suferea iremediabil după fiecare, până când, cu timpul, trupurile acelea strălucitoare nu mai erau doar niște trupuri languroase, care-l incitau, ci deveneau persoane, ființe ca el, cu povești personale, cu vieți personale. Mai mult, deveniseră familia lui. Se simțea, într-un fel, capul acestei familii extravagante, numeroase și gălăgioase, dar unite. Adevărata lui familie se redusese, de câțiva ani, la mama sa, rămasă în Anglia, într-un centru de îngrijire a bătrânilor. Tatăl lui murise într-un accident stupid de mașină. Atunci fusese singura dată când Charlie D. își luase concediu, pentru funeraliile părintelui. Revenise la cabaret trei zile mai târziu și se pusese pe treabă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nimeni n-a bănuțit că se întorcea de la o înmormântare. Acum lucrurile erau diferite. Nu se mai putea preface.

– Charlie, unde e șalul meu din pene negre? Charlie! Hei, Charlie! îl împunseră în ceafă niște unghii false, de culoarea rubinului.

– În dulapul Sabrinei.

Dansatoarele roiau în cabina de la subsolul localului ca niște insecte colorate, înaripate, zumzând fiecare pe glasul ei, căutând perechea vreunei mănuși din satin sau a vreunui pantof din lac. În tot haosul acela, care preceda spectacolele din fiecare seară, Charlie D. era capabil să indice cu o precizie fantastică locul fiecărui obiect aparținând fiecărui membru al trupei *Casa Roja*. Era suficient să-i fi intrat o singură dată, chiar și întâmplător, în raza vizuală. Memoria sa fotografică – un blestem pentru el, căci mintea i se aglomera obositor de imagini – era o binecuvântare pentru toți ceilalți, care nici nu se mai sinchiseau să rețină unde își lăsașeră perucile, penele sau orice alt accesoriu.

În ciuda acestei abilități excepționale, nu reușea sub nicio formă să-și amintească chipul doamnei Linda W., semnatara scrisorii pe care Charlie D. o primise cu două ore înainte și pe care o citise deja de câteva ori. Stătea pe scaun, la subsolul cabaretului, în fața unei oglinzi ovale de machiaj, cu scrisoarea deschisă în mână și privea micul colet sigilat de pe măsuță, care sosise odată cu scrisoarea. Amabila directoare a Centrului pentru Seniori din Warlingham, localitatea sa natală din Anglia, îi anunța, cu regret, moartea mamei, precum și faptul că trupul neînsuflăit fusese incinerat. Charlie D. nu trebuia să-și facă griji, costurile erau acoperite din pensia care se vărsa lunar în vistieria instituției, iar urna cu cenușa răposatei va rămâne la Centru până când el, unicul fiu, va putea veni să o recupereze. De asemenea, în noptiera doamnei se găsisse o foaie de hârtie, scrisă de mână, despre care avocatul Centrului spusese că poate fi considerată testamentară. În bilet, mama sa își exprimase explicit dorința de a fi incinerată și rugăminte ca micul colet, aflat și el în același sertar, să-i fie trimis fiului, la adresa Beursstraat, 1012 JV Amsterdam, Olanda. Ceea ce amabila doamnă Linda W. făcuse cu celeritate. Scrisoarea se încheia cu sincere condoleanțe din partea directoarei.

Charlie D. nu desfăcuse încă pachetul. Nu era nici locul, nici momentul potrivit. Se temea că, orice ar fi fost înăuntru, îl va împiedica să ducă seara aceea la bun sfârșit.

— Charlie, sala e plină! Începem?

Se întoarse absent spre ușa cabinei, unde o tânără țărăncuță olandeză, îmbrăcată extrem de sumar, într-un costum care se voia tradițional, defida legile fizicii îndesându-și sânii mari într-un corset minuscul. Șortul ei dantelat nu mai avea nimic din eleganța rustică a ținitei naționale, abia îi acoperea pubisul, în schimb, boneta supradimensionată, cu margini largi și aripi rigide, aproape îi înghițise de tot capul mic, de păpușă, iar picioarele subțiri și interminabile dansau deja, nerăbdătoare, în sabotii de lemn.

— Da, vin și eu imediat, răspunse Charlie D., cu mintea în altă parte.

— Ești OK, Charlie? S-a întâmplat ceva? întrebă fata, îngrijorată de indispoziția bizară a celui care, seară de seară, le insufla tuturor voie bună și energie.

— Să mergem, să nu-i facem să aștepte! se ridică el, îndesând scrisoarea și pachetul în buzunarul sacoului.

Tânăra urcă treptele în spirală fluturându-și volanele rochiței chiar sub nasul lui Charlie D., care o urma îndeaproape. Saboții ei lăsau în urmă ecouri pe care muzica le înghițea rapid. Ajunsă sus, ocoli foaierea pentru a merge în spatele scenei, în timp ce Charlie D. dădu laoparte o perdea grea de catifea roșie și intră în sala mare a cabaretului.

Perdeaua ascundea o lume secretă, de un kitsch seducător, cu oglinzi strălucitoare, candelabre bogate, care atârnau ca niște stalactite de sticlă roșie și mese rotunde acoperite cu satin, în jurul cărora câțiva localnici și foarte mulți turiști savurau băuturile servite de chelnerițe îmbrăcate în stil retro, cu papioane și vestă. Râsetele, clinchetul paharelor, muzica și dopurile de șampanie se amestecau într-un tapet sonor, îmbrăcând imensa încăpere într-o atmosferă de petrecere și voie bună. La mesele din față, câteva persoane gălăgioase începură să aplaude nerăbdătoare, pe ritmul muzicii, în timp ce, mai în spate, umbrele creau o atmosferă ceva mai intimă.

Charlie D. se îndreaptă spre masa lui, așezată strategic în dreapta scenei, de unde putea urmări show-ul nestingherit și putea interveni, la o adică, să rezolve orice problemă s-ar fi ivit pe scenă. Se așeză pe singurul scaun de la masă și-și pipăi buzunarul sacoului. Coletul era la locul lui.

Spre bucuria publicului, lumina difuză a cabaretului fu dintr-odată secționată de un reflector puternic, luminând prezența unui personaj care părea desprins dintr-un vis baroc. Jorje, un travestit care-și exagera grația, îmbrăcat într-o rochie aurie, ce scânteia la fiecare mișcare, făcu semn publicului să tacă. Cu gesturi teatrale, coregrafiate atent, își dădu pe spate buclele voluminoase și perfect coafate, ce-i încununau chipul machiat strident. Sub sprâncenele arcuite,

pleoapele lui clipiră dramatic, de câteva ori, îngreunate de genele false.

— *Welkom to Casa Roja!* răsună vocea captivantă a lui Jorje, alternând între tonuri profunde și pițigăiate.

Publicul aplaudă frenetic, minunându-se de ușurința uimitoare cu care bărbatul intrase în pielea personajului feminin de pe scenă. În spatele imaginii sale spectaculoase, al strălucirii și zâmbetului larg, Jorje ascundea povestea unui băiat născut în Olanda, într-o familie de penticostali, pe care o părăsise la șaisprezece ani, când decisese că nebunia lui de a se deghiza în femeie e mai sănătoasă decât isteria vorbirii în limbi neinteligibile a părinților și fraților, pe care terminologia medicală o numise glosolalie. Își croise singur Calea, își trăia propriul Adevăr pe scena *Casei Roja*, cu ferveare și umor, făcând glume picante și era foarte mulțumit în Viața pe care și-o alesese, renunțând, fără regret, la mântuire.

— Și acum, doamnelor, domnilor și orice între, aplauze pentru Fetele Rele ale Amsterdamului! Vă asigur, mai rău de atât nu veți găsi pe nicăieri! Sper să nu le explodeze sânii de atâta pasiune. Iar dacă se întâmplă asta, atenție să nu vă intre siliconul în ochi.

Un grup de alți zece travestiți strălucitori își făcură apariția sub o ploaie de paiete colorate. Costumele lor reflectau lumina spoturilor rotative, iar muzica de cabaret umplu sala, făcând-o să se miște involuntar în ritm. Spectacolul continuă cu o coregrafie acrobatică și aproape pornografică a Lalelelor Olandeze în saboți tradiționali. Atmosfera devenise incendiară, provocând delir în rândul spectatorilor, încântați să bifeze experiența Districtului Roșu din Amsterdam pe lista celor mai distractive lucruri pe care să le faci într-o viață.

— Și acum, un moment cu totul și cu totul special! anunță Jorje, stârnind curiozitatea celor din sală. Astăzi este o zi deosebită pentru *Casa Roja*, acest sanctuar al distracției, epicentrul libertății. De aceea, șampania este din partea casei!

Un val entuziast de ovații se revărsă din piepturile spectatorilor și dopuri de șampanie începură să sară spre tavan, ca-ntr-un tir necontrolat.

– Astăzi este ziua lui Charlie D., managerul nostru, iar aceasta este petrecerea surpriză în cinstea lui! strigă Jorje. Treizeci de ani, bătrâne! La mulți ani!

Surpriza îl luă literalmente pe sus. Doi gardieni musculoși îl ridicaseră pe neașteptate de pe scaun și-l purtau acum pe brațe, spre scenă. Aici, Charlie D. fu predat altor brațe, care începură să-l arunce în sus, în uralele tuturor și în ritmul unui „Happy Birthday” pe zeci de voci.

Când reveni cu picioarele pe pământ, sărbătoritul își pipăi anxios buzunarul sacoului și simți un gol în stomac. Coletul nu mai era acolo.